

- звісно, необхідна диверсифікація портфелю. Не можна вкладати всі ресурси в один високодохідний і водночас високо ризиковий актив.
- час, це основний капітал і він має працювати на вас.

---

*дані по вартості акцій отримані з відкритих джерел: <https://ffin.ua/stocks/DIS>

УДК 005.915:336.71

МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ КАПІТАЛОМ КОМЕРЦІЙНОГО БАНКУ

Короленко Р. В.,

к.е.н., доцент

Волкова Г. І.

магістрантка

Криворізький національний університет

JEL classification: G21

Капітал, ризик і стратегія глибоко пов'язані в банківській справі. Оскільки управління капіталом за своєю суттю пов'язане з ризиком, а схильність банку до ризику впливає на його стратегічний вибір, - менеджмент капіталу банку.

Управління капіталом – це діяльність, яка відповідає за залучення грошових коштів від вкладників та інших кредиторів, визначення необхідного розміру і відповідної структури джерел із яких будуть залучені грошові кошти а також їх розміщення [1].

Існує два рівні управління ресурсами банківських установ:

- вищий рівень (управління здійснюється через головного регулятора на фінансовому ринку - НБУ);
- нижчий рівень (управління здійснюється всередині комерційного банку шляхом дотримання вимог НБУ щодо нормативів).

У банківській системі України вітчизняні комерційні банки повинні дотримуватися встановлених НБУ нормативів, що відносяться до бази власних ресурсів [2]:

- 1) Н1 - регулятивний капітал, не менше 200 млн грн.;
- 2) Н2 - норматив достатності (адекватності) регулятивного капіталу, не менше 10 відсотків.
- 3) Н3 - норматив достатності основного капіталу, не менше 7 відсотків

Таким чином, важливим показником для комерційних банків є належний розмір регулятивного капіталу, який відповідно до Базеля III поділяється на два рівні. Вони засновані на субординації та здатності

банку покривати збитки з різким розмежуванням інструментів капіталу, коли він все ще є платоспроможним у порівнянні з банкрутом.

Капітал першого рівня є основним джерелом фінансування банку. Як правило, в ньому зберігаються майже всі накопичені кошти банку. Ці кошти генеруються спеціально для підтримки банків.

Капітал другого рівня включає резерви переоцінки, інструменти гібридного капіталу, субординований борг, загальні резерви збитків та нерозкриті резерви. Капітал 2-го рівня є додатковим капіталом, оскільки він менш надійний, ніж капітал 1-го рівня.

Механізм управління капіталом банків може бути визначено, як сукупність методів, інструментів управління та регулятивних правил, що застосовуються суб'єктами у процесі управління і спрямовуються на забезпечення капіталізації банку в цілому [3].

Складовими блоками механізму управління капіталом банку є такі:

- 1) суб'єкти механізму управління капіталом банків (менеджери комерційного банку);
- 2) об'єкт механізму управління (капітал банку);
- 3) процес управління капіталом банків.

До етапів процесу управління капіталу банку слід віднести:

- 1) розробка загального плану діяльності банку;
- 2) визначення обсягу капіталу, достатнього для: розширення активних операцій; підвищення їх ризиковості (за умов агресивної політики банку; задоволення вимог органів банківського нагляду;
- 3) визначити розміри збільшення капіталу за рахунок нерозподіленого прибутку;
- 4) оцінка та вибір оптимального зовнішнього джерела поповнення капіталу з урахуванням результатів аналізу ринкової ситуації, інтересів акціонерів та вкладників, прогнозів щодо рівня майбутнього прибутку.

До основних напрямків ефективного управління капіталом банку належать:

- 1) нарощення власних ресурсів;
- 2) вдосконалення діяльності у галузі формування резервних фондів задля захисту від ймовірних небезпек у діяльності та формування високого рівня фінансової безпеки;
- 3) забезпечення надійної системи фінансового контролінгу;
- 4) оптимізація джерел формування капіталу;
- 5) мінімізація ризиків при використанні і розміщенні капіталу.

Отже, на нашу думку головною метою процесу управління структурою банківського капіталу є залучення та підтримка необхідної кількості капіталу для того, щоб кожен банк міг розширювати діяльність та створити захист від ризиків.

Література

1. Масюк Ю. В. Управління структурою капіталу банку. Молодий вчений. 2017. № 4. С. 715-718.
2. Коваленко В. Проблеми капіталізації та оцінювання достатності капіталу Банку. Актуальні проблеми економіки. 2017. N8(122). С. 276–285.
3. Зінковська Я. В. Актуальні аспекти управління капіталом комерційного банку. Проблеми матеріальної культури. Економічні науки. 2012. С. 31–35.

УДК 296.4

РОЛЬ ДЕПОЗИТНОЇ ПОЛІТИКИ В КОМЕРЦІЙНОМУ БАНКУ

Короленко Р. В.,

к.е.н., доцент

Ковпак Ю. В.

студентка

Криворізький національний університет

JEL classification: G2

У процесі своєї діяльності банки визначають власну депозитну політику, зважаючи на соціальні, політичні та економічні чинники .

Депозитна політика банку – це стратегія і тактика банку, що зумовлює зростання обсягів депозитних ресурсів банку в із метою повернення, а також при організації та управлінні депозитним процесом. Саме ці заходи та інструменти використовуються банківськими установами, які співпрацюють зі своїми потенційними клієнтами. Зважаючи який комплекс дій обере банк, буде видно наскільки ефективно йде процес залучення депозитних ресурсів.

Депозитна політика формується в кілька етапів, що сприяють виконанню визначених завдань, які поставив собі банк для досягнення конкретних цілей.

Кожен етап пов'язаний між собою та є головною умовою формування організації депозитного процесу. Розглянемо ці етапи в таблиці 1.

Таблиця 1

Етапи формування депозитної політики [1]

Характеристика етапів	Основні орієнтири
Постановка цілей і визначення основних завдань депозитної політики	Діяльність орієнтована на залучення оптимального обсягу грошових коштів (за строками і валютами), необхідного і достатнього для роботи на фінансових ринках за умови забезпечення мінімального рівня витрат